

ADAM BLADE

YENI
SERİİ

Canavar Peşinde

KORSAN KRAL

SOLUCAN SAÇLI

HEKTON

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Korsan Kral

Tom ve arkadaşları,
yeni bir kötülükle karşı karşıya...
Solucan Saçlı Hekton, etrafa korku salıyor.
Tom, Freya ile Gümüş'ü
Tavania'dan kurtarabilmek için
bu ürkütücü canavarı yenmek zorunda...

Korsan Kral serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Su Yılanı Balisk
- Ölümün Dişleri Koron
- Kasırga Ejderhası Torno
- Pençeli Kötülük Kronus
- Gömülü Kıyamet Kanca Diş

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

9 yaş ve
üstü

₺8.00

ISBN: 978-605-184-113-3

9 786051 881133

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2017

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 45

KORSAN KRAL

Solucan Saçlı Hekton

Beast Quest

Hecton the Body Snatcher

ISBN: 978-605-188-113-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2011

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims

© Orchard Books, 2011

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

SOLUCAN SAÇLI
HEKTON

Caņavar
Pesinde

KORSAN KRAL

ADAM BLADE

BATI OKYANUSU

KORKU
ORMANI

DOLAME

KIZIL ÇÖL

SPINE

ORTA
DVALAR

Avantia

YEŞİL
DVALAR

KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

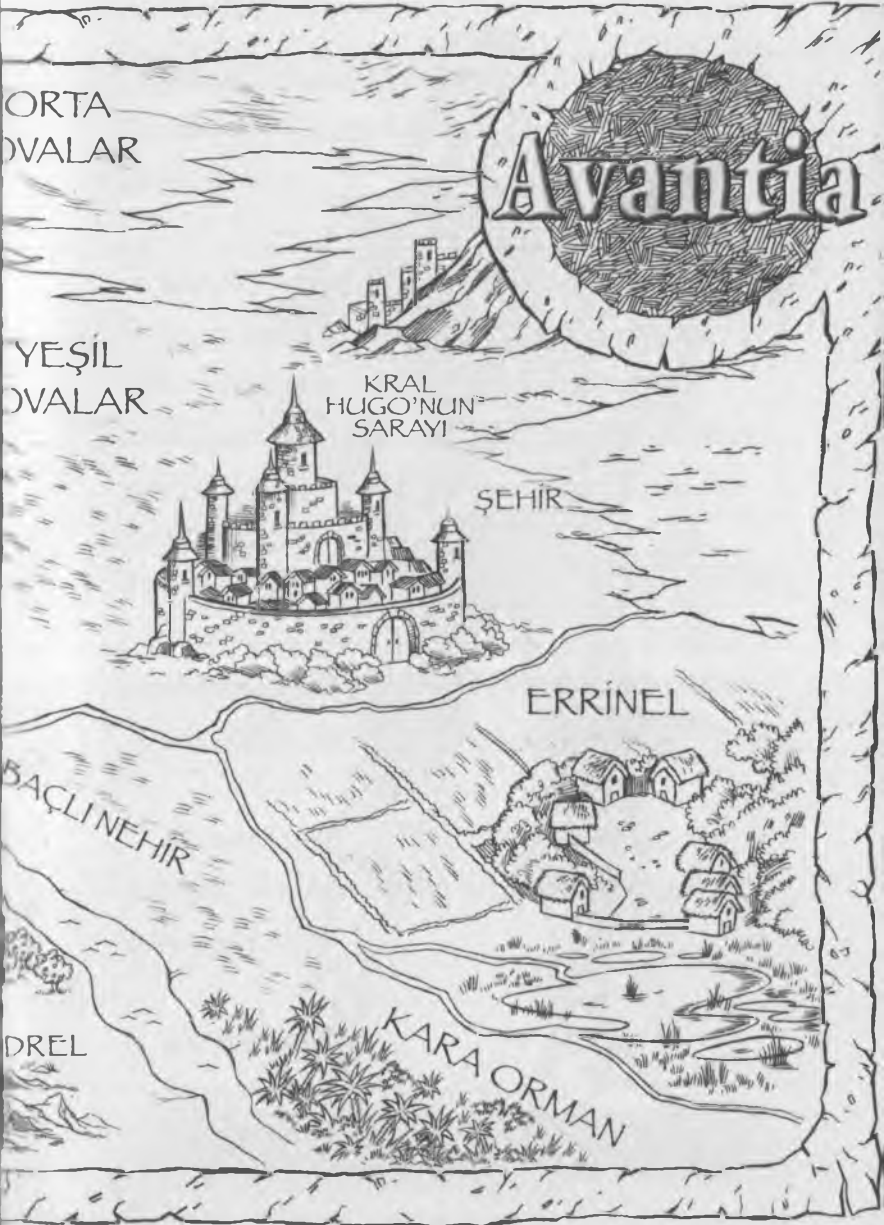
ŞEHİR

ERRİNEL

BAÇLINEHIR

DREL

KARA ORMAN

Avantialı savařçular! Hepiniz karřımda tir tir titreyin! Çünkü topraklarınızda yeni bir dūřman var!

Ben Sanpao, Makai'nin Korsan Kralı! Gemim, bugüne dek hiç karşılaşmadığınız kadar kuvvetli, kadim bir büyü gücüyle krallığınız ele geçirmem için beni kıyılarınıza getirdi. Hiç kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de o zavallı Tom ile arkadaşlarının... Bu kez Aduro bile size yardım edemeyecek. Korsan tayfam krallığınız acımasızca yakıp yıkarken Canavarlarımla Avanti'daki hiçbir kahraman baş edemeyecek.

Korsanlarım! Yelkenleri çekin ve taş taş üstünde bırakmamaya hazır olun! Avanti bizim olacak!

*Korsan Kral
Sanpao*

GİRİŞ

Ağaç Yerlisi Sandrik, dalların üzerindeki kulübesinden sarkan sarmaşığa tutundu ve Kayıp Ağaçlık'a doğru sallanmaya başladı. Bir sarmaşıktan diğerine geçerken heyecanla çılgık atınca, ileride dikiş diken kadınlar, korkuyla yerlerinden sıçradılar. Bu orman, Avantia'daki yanardağın eteğinde bulunan gizli bir vadide, gözden uzak bir yerdeydi.

Krallıkta Ağaç Yerlilerini ziyaret eden çok azdı. Ormandaki ağaçların üst dallarına kurulmuş kulübeleri, köprüleri ve sarmaşıklarıyla, nesillerdir rahatsız edilmeden, huzur içinde yaşamışlardı. Sandrik de şimdiye kadar kendi kabilesinden başka kimseyi görmemişti.

Sandrik, ağaç tepelerinde sallanarak ilerlerken dallar çatırdıyordu. Kayıp Ağaçlık'ın ortasındaki açıklığa ulaşınca, yer sarmaşıklarından örülmüş bir merdiveni kullanarak yukarı tırmanmaya başladı. Kalın dalın tepesine çıkınca, hayranlıkla nefesini tuttu. İşte, tam karşısında eşsiz bir ağaç duruyordu.

Ağaç öyle büyüktü ki, kıvrıla kıvrıla yükselen dalları ormanı aşıyor, göğe uzanıyordu. Yaprakları taze ve yemyeşildi.

Ağacın dev gövdesini süzen Sandrik, köklerinin etrafındaki toprağın hiç de sıkı olmadığını görebiliyordu. Ağaç, topraktan öylece çıkmıştı sanki.

Ağaca baktıkça, zihninde aynı soru belirliyordu: *Neden buraya geldi?* Elinin üzerine gri bir kül tanesi düşünce, onu burnuna yaklaştırıp kokladı. Ateş ve duman kokusu, tüm eline sinmişti.

“Ateş Dağı uyanmış,” diye söylendi ve kendini daha da yukarı çekip ağaç tepelerine göz gezdirdi. Uzaklarda, ufuktaki yanardağın tam tepesinde asılıymış gibi duran, kara bir bulut vardı. Dağın ağzından turuncu alevler fışkırıyor, bulut gitgide büyüyerek Kayıp Ağaçlık’a doğru ilerliyordu. Yeni yağmaya başlamış kar gibi atıştıran kül taneleri, giysisine ve yapraklara yapışlıyordu.

Sandrik, merdivenden aşağı inip sarmaşığı yeniden kavradı. Kulübelerin arasında sallanıyor, “Turuncu alev! Ateş Dağı çok kızgın!” diye bağırıyor.

Diğer Ağaç İnsanları hemen dağıldılar ve daldan dala atlayarak kulübelerine girmeye başladılar. Duman, ağaçları sararak ilerliyordu. Sandrik, ciğerlerini dolduran acı kokuyla öksürmeye başlayınca bayılacak gibi oldu ve sarmaşıktan aşağı kaydı. Az kalsın yere yuvarlanıyordu.

Dumanın içinden bir karaltı çıktı. Kaslı ve iri yarıydı, derisi de yemyeşildi. Üzerindeki pelerini, tüy ve kürkten yapılmıştı. Yeşil yaratık yaklaştıka, Sandrik pelerinin bir omzunun tilki kürkünden, önünün ise tavşan derisinden yapıldığını gördü. Altından ise bir karga sarkıyordu.

Pelerinin kapüşonunun yerinde de parlak, kıvrık boynuzlu bir boğa kafası vardı.

Ölü hayvanlardan yapılmış, dedi Sandrik içinden. Sırtından aşağı ter akıyordu.

Canavar aniden öyle şiddetli kükredi ki Sandrik, tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Yaratığın kükredikten sonra pelerinine

sarındığını gören Sandrik'in kalbi, yerinden fırlayacak gibi oldu: Canavarın pelerinindeki, artık çürümeye başlamış hayvanlar inliyor, onları birbirlerine bağlayan dikişler gerildikçe gözlerini deviriyorlardı.

Sandrik korkudan zangır zangır titriyor, sarmaşığı bile güçlkle tutuyordu. Kendini toparlamaya çalışsa da elleriyle ayakları kayıyordu. Yere bakınca Canavarın siyah gözlerini ona diktiğini ve yeşil suratında bir gülümsemenin belirmediğini gördü. Bir elinde, uçları dumanın içinde parlayan üç dişli mızrağı, diğerinde ise çelik dikenlerle örülü ağı vardı.

Canavar, öfkeyle tıslayınca Sandrik donakaldı. Bacaklarını hareket ettiremiyordu. Aşağı bakınca, çelik ağın

bacaklarını sardığını gördü. Canavar, ağır ucuna bağlı uzun ipi sarmaşıktan çekince, zavallı yerli yere yuvarlandı.

Canavar, alaycı bir sesle, “Artık sana kimse yardım edemez!” dedi. Sesi, devrilen bir ağacın gıcirtısından daha derin çıkıyordu. “Çünkü Hekton burada.”

Canavar hızla üzerine gelirken Sandrik, kenara atlamaya çalıştı. Ama hırıldayan Hekton, buna fırsat vermeden mızrağını fırlattı. Mızrağın üç dişi, Sandrik’in eline saplanıp onu yere yapıştırdı. Yerli, acıyla haykırdı. Elindeki üç yaradan da kan akıyordu.

Hekton, pelerinini kenarlarından tutup açarak havaya sıçradı. Canavar yükseldikçe Sandrik, pelerinin içinde başka ölü hayvanların da olduğunu gördü: Sansarlar,

kurbağalar ve gelincikler gözlerini kırptırıyor, inliyorlardı. Sandrik o an, bu Canavarın ne olduğunu anlamıştı:

Bir beden hırsızlı...

Hekton, Sandrik'in yanına inince toprak sarsıldı. Sandrik'in göğsüne oturan Hekton, yumruklarını yerlinin başının iki yanındaki toprağa dayadı ve gülümseyince ağzından akan salyalar, Sandrik'in alnına yapıştı. Canavar, ağzını kocaman açınca yeşil bir duman yayılmaya başladı. Duman Sandrik'in kollarıyla bacaklarını sardıktan sonra Hekton, başındaki boğa kafasını çıkardı. Fakat Canavarın kafasında saç yerine, yüzlerce solucan vardı. Serbest kalan solucanlar, Sandrik'in üzerine üşüşmeye başladılar.

Zavallı Sandrik, "Bırak beni!" diye bağırrsa da yeşil duman boğazına kadar yayılmıştı

ve korkunç bir yorgunluk, yavaş yavaş tüm vücudunu ele geçiriyordu. Gözleri kapanırken, kendini bıraktı. Bir şapırtı sesiyle pelerine doğru yükselen vücudu, diğer hayvanların çürümüş bedenlerinin arasındaki yerini alıyordu.

Hekton, dedi Sandrik içinden. Efendim Hekton...

BİRİNCİ BÖLÜM

SİSTE YOLCULUK

Tom, gözlerini kısıp bakışlarını gri sisin üzerinde gezdirdi. Sisin içinde, At Adam Tagus'un, Avantia'nın Yeşil Ovalar'ında dörtnala ilerlediğini görebiliyordu.

“Hoşça kal!” diye bağırdı Tom. “Ve teşekkür ederiz.”

Tagus, Tom ile Elenna'nın Koron'u yenmesine yardım etmişti. Korsan Kral Sanpao'nun çağırdığı bu korkunç Canavarın

ölümcül pençelerini ve zehirli iğnesini hatırladıkça, Tom'un tüyleri diken diken oluyordu. Neyse ki Tagus, tam zamanında yardımlarına yetişmişti.

Dalga dalga yayılmaya devam eden sis, Tom ve Elenna'yı çevreliyor, Fırtına ve Kartopu'nun bacaklarını sarmalıyordu. Bundan rahatsız olan atlar, kişnemeye başlamışlardı.

Elenna, parmağını yalayıp havaya kaldırdıktan sonra hayretle Tom'a uzattı. "Baksana Tom!" dedi. Parmağının ucu, griye dönmüştü. "Bu, sıradan bir sis değil."

O sırada yer, uzaklardan gelen bir gümbürtüyle sarsılınca başlarını doğu yönüne çevirdiler. Turuncu bir ışık, tıpkı bir sütun gibi göğe doğru yükseliyordu. Kükremeye benzer bir patlama sesiyle

dört bir yana gri küller yağmaya başladı. Öksürüp gözlerine yapışan külleri temizleyen Tom, giysilerinin ve atların külle kaplandığını gördü.

“Stonewin’deki yanardağ patlıyor,” dedi Elenna’ya. “Sis sandığımız, aslında yanardağın külleriymiş.”

İkinci bir gümbürtü daha geldi. Ama bu defaki, yerin altından gelen bir gök gürlemesine benziyordu. Fırtına, şaha kalkıp heyecanla kişnedi.

Tom, yumuşak bir sesle, “Sakin ol oğlum,” dedi. Sonra, “Keşke mücevherli kemerim yanımda olsaydı da Epos’a neler olduğunu sorabilseydim,” diye mırıldandı. “Umarım dostumuz iyidir.” Çünkü Alev Kuşu, Stonewin’deki yanardağda yaşıyordu.

Tom, sihirli kemerini eski bir Görevinden kazanmıştı. Kemerin üzerindeki mücevherlerin her biri, farklı güçlere sahip olmasını sağlıyordu. Kızıl mücevherin verdiği Canavarları anlama gücüyle Epos'tan olan biteni öğrenebilirdi. Ama Sanpao, Avantia'nın İyi Büyücüsü Aduro'yu lanetleyip kendisine hizmetkâr yapmıştı. Kara büyünün etkisindeki Aduro da Tom'un kemerini sihirle çalıp özel güçleriyle birlikte Sanpao'ya vermişti. Tom, çalınan kemerin yerinde hayvan kürkünden yapılmış başka bir kemer bulmuştu. Buna Koron'dan kazandığı dişi takan Tom, yendiği Canavarlardan düşen ödülleri de onun üzerinde saklıyordu. Ne var ki hepsi de farklı güçlere sahip olan bu ödüller, yalnızca bir defa kullanılabiliyordu.

Fırtına'nın eyer çantasını açan Elenna, içinden rulo hâlinde bir harita çıkardı. Bu harita, Varoluş Ağacı'nın kabuğundan yapılmıştı. Ağacın başka diyarlara sihirli geçitler açma gücü vardı. Bu nedenle Sanpao ve korsan tayfası da ağacı ele geçirmeye çalışıyordu. Eğer bunu başarırlarsa ağacın gücüyle istedikleri her yeri yağmalayabileceklerdi. Tom, buna engel olmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Fakat Elenna ile ikisinin korsanları yenmek istemesinin önemli bir sebebi daha vardı: Tom'un annesi Freya ve Elenna'nın sadık kurdu Gümüş, Tavania denilen garip bir krallıkta kapana kısılmışlardı. Tom ve Elenna, onları ancak Varoluş Ağacı'nın açacağı geçidi kullanarak kurtarabilirdi.

Tom, haritayı açtı. Krallığın planı, ağaç kabuğunun üzerine kazınmıştı. Tom, Elenna ile pek çok macera yaşadıkları tanıdık yerlere göz gezdirdi.

Yanardağın altına saklanmış bir köyü işaret ederek “Elenna, şuraya bak,” dedi. Köyün hemen altında harfler belirmişti. “*Kayıp Ağaçlık.*”

“Buranın adını hiç duymamıştım,” dedi Elenna. “Görevlerimiz boyunca Avantia’yı köşe bucak gezdik ama hâlâ bilmediğimiz yerler var.”

Varoluş Ağacı, yavaş yavaş ağaçlığın ortasında belirmeye başladı. Sihirli ağaç, sıradan ağaçlar gibi tek bir yerde yaşamıyordu. Saldırılardan zarar görmemek için krallık boyunca geziniyor, aniden kaybolup, bir başka yerde –eskiden beri

oradaymış gibi— ortaya çıkıyordu. Tom ve Elenna, ağaca korsanlardan önce ulaşmak istiyorlarsa acele etmek zorundaydılar.

“Demek ki ağaçlığa gitmemiz gerekiyor,” dedi Tom.

Elenna çabucak, “Sıradaki Canavar da orada olacaktır,” diye ekledi.

Başıyla onaylayan Tom, Sanpao'nun sözlerini hatırladı. Korsan Kral, onları sıradaki Canavarın Koron'dan bile tehlikeli olacağı konusunda uyardı.

Tom, haritayı tekrar Fırtına'nın eyer çantasına soktu.

At, silkinip üzerine yapışan küllerden kurtulurken, Tom da onun karnındaki külleri temizledi. Sonra, kendini eyerin tepesine çekti, Elenna da Kartopu'nun sırtına atladı. Kar beyazı bir at olan Kartopu, Koron'un elinden kurtardıkları seyis Amar'ın hediyesiydi. Kartopu, küllerden korkup kişnemeye başlayınca Elenna, atın boynuna doğru eğilip yelesini okşadı.

Kartopu'nun çabucak sakinleştiğini gören Tom, "Sana giderek alışıyor," dedi

gülümseyerek. “Gümüş onu görünce kiskanacak.”

Elenna, bakışlarını üzüntüyle yere dikince Tom, bu konuyu açtığına pişman oldu.

“Onu tekrar göreceksin,” diye söz verdi arkadaşına. “Sanpao’yu yenecek, Gümüş’ü ve annemi geri getireceğiz.”

Kuzeybatıya doğru at sürerek Yeşil Ovalar’ı aştılar. Yanardağa yaklaştıkça küllerden önlerini görmeleri daha da zorlaşıyordu. Havanın da ısınmasıyla küller, iyice üzerlerine yapışmaya başlamıştı. Elenna’nın yüzü, yangından kurtulmuş gibi isle kaplıydı. Tom ise küllerin ağzına, burnuna ve ciğerlerine dolduğunu hissediyor, sürekli öksürüyordu.

“Sen de benim gibi yakanı kaldır,” diye seslendi Elenna. Arkadaşının tavsiyesine

uyan Tom, örtününce daha rahat nefes aldığını fark etti. Sonra Fırtına'nın eyer çantasından gece sarınıp uydukları battaniyeleri çıkardılar ve çabucak atlarının burunlarına sarıp yularlarla sabitlediler.

Yeşil tepeleri aşıp akarsuların üzerinden geçerek yollarına dörtnala devam ettiler. Gün boyu yol aldıktan sonra, toprak iyice sertleşti ve yumuşak çimenlerin yerini çakıl taşlarıyla kaya parçaları aldı. Uzakta, küllerin arasından bir kasabanın yükseldiğini görebiliyorlardı artık.

Başını Elenna'ya çeviren Tom, "Burayı biliyorum," dedi. "Korku Ormanı'nın kuzeyindeyiz."

Bir elini gözlerine siper ederek ileriye görmeye çalıştı. Evlerin çoğu harabeye

dönmüştü. Yayılan duman, havadaki kül bulutuna karışıyordu.

“Neler olmuş?” diye sordu Elenna merakla.

Biraz daha yaklaşıncı, evlerini terk eden köylülerin onlara doğru yaklaştığını gördüler. Erkekler, kadınlar, taşıyabilecekleri her şeyi sırtlanmışlar,

tek sıra halinde ilerliyorlardı. Ailelerinin peşleri sıra sürüklediği çocukların ağlamalarını, feryatlarını bu mesafeden bile duyabiliyorlardı. Birden köylülerin arasından bir çığlık yükseldi:

“Şuraya bakın! Bize yardım etmeye geldiler! Buraya! Bu tarafa! Lütfen yardım edin bize!”

İnsanlar külleri yararak Fırtına ve Kartopu'na doğru koşmaya başladı. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Yüzleri ise bembeyazdı.

Sakallı bir adam öne çıkarak, “Kasabamıza geldiler ve her şeyi yakıp yıktılar...” dedi. “Gözlerindeki ifadeyi ölene kadar unutmayacağım!” Daha fazla konuşamayan adam, hıçkırıklara boğularak yere kapandı.

Tom, bu masum insanlara kimin zarar verdiğini biliyordu. Avantia'da böylesine büyük bir kötülüğü sadece onlar yapabiliirdi: “Korsanlar,” diye mırıldandı öfkeyle.
“Elenna... Bu, Sanpao'nun tayfasının işi!”

İKİNCİ BÖLÜM

YAĞMALANMIŞ KASABA

“Kül bulutundan korunmak için kapı ve pencerelerimize tahtalar çakıyorduk,” dedi bir kadın. Kucağında bebeği vardı. “Önce yemeklerimizle kendilerine ziyafet çektiler. Ondan sonra da evlerimizi yıkmaya başladılar.”

Beyaz eşarplı yaşlı bir kadın, arkadan söze karıştı. “Ne olur gerisini de anlat!”

Kucağındaki bebeğe bakan kadın, yüzünü buruşturarak, “Oğlumu çaldılar benden,” dedi. Gözleri ağlamaktan şişmişti. “Ona sahip çıkamadım! Hem bebeğimi hem de onu aynı anda koruyamadım!”

“Onu tayfa yapacaklarmış!” dedi sakallı adam. “Onu da kendileri gibi korsan olarak yetiştireceklermiş! Sonra kahkahalarla gülmeye başladılar.” Başını iğrenerek sallıyordu.

Tom, bakışlarını Elenna’ya çevirdi. İnsanın ailesinden koparılmasının nasıl bir şey olduğunu ikisi de çok iyi biliyordu. *Avantia’daki çocukların bizimle aynı acıları çekmesine izin vermeyeceğim,* diye düşündü.

“Korsanların çocuklarınızı çalmasına engel olacağız!” diye bağırdı Tom. Gür

sesi, bağışmaları ve çığlıkları bastırmıştı.
“Geçmemize izin verin; verin ki şunları
önce kasabanızdan, sonra da tüm
Avantia’dan defedelim.”

Ardından kılıcını çekip, “Batı kıyılarına
doğru gidin,” diye seslendi. “Hırsızlar
sizi orada bulamaz. Damarlarımdaki kan
akmaya devam ettikçe, onları yenmeden
durup dinlenmeyeceğim.”

Eşarplı kadın başıyla onayladı. “Doğru
söylüyor. Hadi, bu taraftan!”

Diğer köylüler onu izlerken bebekli
kadın, başını kaldırıp Tom’a baktı.
Gözlerinden yaşlar süzölüyordu.
“O korsanlar oğlum Aron’u aldılar,” dedi.
“Lütfen bulun onu!”

Tom, annesini ve Gümüş’ü düşündü. Onlar
da tıpkı Aron gibi evlerinden uzaktaydılar.

Kararlı bir sesle, “Onu geri getireceğiz,” dedi kadına. “Size söz veriyorum.”

Fırtına ve Kartopu, harabeye dönmüş kasaba boyunca ilerlemeye başladılar. Arkasına bakan Tom, kadının bebeğine sıkıca sarılarak yaşlı gözlerle onu izlediğini gördü. Yakasını kaldırdı ve gözlerini kısarak kül bulutunun içinde yol almaya devam etti. Batmaya başlayan güneş, gri gökyüzünü yavaş yavaş turuncuya boyuyordu. Kasabaya yaklaştıklarında pek çok evden geriye sadece yıkıntıların kaldığını gördüler. Ayakta kalan kulelerden birine, bir bayrak çekilmişti. Üzerinde ise Canavar kuru kafası bulunuyordu. *Sanpao'nun arması*, diye düşündü Tom.

Elenna, kasabayı saran surları işaret ederek, “Şuraya bak,” dedi.

Surların üzeri, aniden sıra sıra dizilmiş korsanlarla dolmuştu. Atını onlara doğru sürmeye başlayan Tom, önce korsanların yarısı tıraşlı kafalarını, sonra da üzerlerinde Sanpao'nun tayfasına özgü kırmızı-siyah ceketlerle pantolonların olduğunu gördü. Elleriindeki silahlar güneş ışığında ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Kimisinin elinde kurmalı yay, kimisinde kırbaç, kimisinde ise demir topuz vardı. Tüm korsanların göğsünde aynı kuru kafa dövmesi bulunuyordu.

Korsanlardan biri, "Düzgün tut şunu, sersem velet!" diye gürledi. Tom, adamların arasında, elindeki kılıcı kaldırmaya çalışan çocuğu görebiliyordu. Kılıç, neredeyse çocuğun boyu kadardı. Korsan, "Yoksa anneciğinin sana yardım etmesini mi istersin?" diye devam etti alaylı alaylı.

“Hâlâ anlamadıysan söyleyeyim: Anneciğın burada değıl!” Diğerkorsanlar da kahkaha atmaya başladılar.

“Aron bu,” dedi Elenna. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Peki, Sanpao nerede?”

Gözleriyle korsanları tararken, “Bilmiyorum, onu hiçbir yerde göremiyorum,” diye cevapladı Tom. “Belki

ağacın peşine düşmüş, diğerlerini de burayı yağmalasınlar diye bırakmıştır.”

Tom, Sanpao'nun ve Varoluş Ağacı'nın peşine düşmeden önce Aron'u kurtarmalıydı. Elenna'yla beraber giriş kapısına gelince durdular. Korsanlar gülmeyi kesmeden silahlarını kaldırıp aşağı baktılar.

Aron'la uğraşan korsan, “Bakın kimler gelmiş! Dersinizi almadınız galiba ufaklıklar?” diye bağırdı. Batan güneşin ışıkları, korsanın altın dişine vuruyordu.

Boynunda uzun bir yara bulunan bir başka korsan, kırbacını Tom ve Elenna'ya doğru şaklattı. “Herhalde kırbacımın tadına bakmak istiyorlar.”

Korsanlar gülmekten katılırken Tom, kılıcını kaldırdı. “Korkaklar! Masum köylülere saldırıp çocuklarını çalamazsınız!”

Altın dişli korsan, onlarla alay etmeye devam ediyordu. “Ah, çok özür dileriz! Çalamazdık demek?” Sonra yanındakileri gösterdi. “Siz yarım akıllılar fark etmediniz herhalde; korsanız biz! Çalıp yağmalamak için yaşarız.” Aron’u omzundan yakalayıp, “Bu daha başlangıç,” diye ekledi. “Yakında krallıktaki tüm çocukları bizim gibi birer korsan olmaları için eğitmeye başlayacağız.”

Boynu yaralı korsan yaklaşıp arkadaşının sırtına kocaman bir şaplak attı ve alaycı kahkahalar tekrar ortalığı çınlattı. O sırada Tom, bir karaltının duvardan Elenna’ya doğru yaklaştığını fark etti. Bir kementti bu! Kement, aniden arkadaşını kavradı ve iki kolunu da vücuduna yapıştırdı.

“Anlaşılan kendimize bir miço daha bulduk arkadaşlar!” diye bağırdı yüzü yaralı

korsan. Ardından kemende asılıp Elenna'yı duvara doğru sürüklemeye başladı.

Çırpınan Elenna, bacaklarını savurarak kementten kurtulmaya çalışıyordu.

“Bırakın beni!” diye bağırdı.

Gür bir savaş narası atan Tom, kılıcını çekip kemende fırlattı. Havada döne döne ilerleyen kılıç, kemendi biçip geçti.

Korsan öfkeyle, “Bir dahaki sefere kurtulamayacaksın,” diye hırladı.

Tom, kılıcını yerden alıp Elenna'nın iplerini keserken, “Teşekkürler,” dedi kız. Bir yandan da kolunu ovuşturuyordu. “Onları atlatıp Aron'u nasıl kurtaracağız? Sayıları çok fazla ve yukarıdan her hareketimizi görüyorlar.”

Tom'un aklında bir plan oluşmaya başlamıştı. “Korsanlar, insanları kaçırmaya çalışıyorlarsa belki de onları kendi numaralarıyla yenmeliyiz. Her kasabanın bir hapishanesi olur, öyle değil mi?”

Elenna, başıyla onayladı.

“Tagus’la nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun? Nasıl da kilitli kalmıştık? Belki biz de bu korsanlara aynısını yapabiliriz. Sonra da Aron’u kurtarır ve Sanpao’nun adamlarının bir kısmını ayakaltından çekmiş oluruz. Böylece Görevimiz de kolaylaşır.”

Elenna’nın gözleri parladı. “Buna bayıldım! Zaten onlar için hapishaneden daha uygun bir yer düşünemiyorum.”

Bakışlarını Aron’a ve diğer korsanlara çeviren Tom, “Gece tekrar döneceğiz,” diye fısıldadı. *Seni almadan hiçbir yere gitmiyoruz.*

Fırtına ile Kartopu’nun sırtına atlayıp duvardan uzaklaşmaya başladılar. Gece bastırıyor, gökyüzünün rengi, griye dönüyordu.

Uzaklaştıklarını gören korsanlardan biri, “Bu kadar erken mi gidiyorsunuz, ödlek tavuklar?” diye bağırdı. Arkalarından fırlattığı şişe, Elenna'nın yanından geçip yere düşerek patladı.

Yalnızca bir süreliğine, diye düşündü Tom. Biraz sabredin...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KORSANLARI YAĞMALAMAK

Tom ve Elenna, bir kayalığın arkasına kamp kurup kasabadakilerin onları göremeyeceğinden emin oldular. Külle kaplı toprağın üzeri, bir sürü ayak iziyle doluydu. Tom, bunların evlerinden kaçan köylülere ait olduğunu tahmin ediyordu.

Tom'un yaktığı kamp ateşinin başında bir şeyler atıştırmaya koyuldular. Kamp ateşi, yanardağdan fışkıran lavların parlak

ışığında sönük kalıyordu. *Varoluş Ağacı oralarda bir yerlerde*, diye düşündü Tom. *Umarım Sanpao, onu henüz bulamamıştır.*

Yemeğini yerken dönüp Tom'a bakan Elenna, "Peki, korsanları hapse nasıl sokacağız?" diye sordu.

Tom, matarasından bir yudum su içti. "Çaldıkları onca yiyecek ve içeceklerle karınlarını tıka basa doyurmuşlardır. Çok geçmeden üzerlerine ağırlık çökecek ve derin bir uykuya dalacaklardır. Biz de silahlarını alıp, onları hapishaneye çekmek için kullanalım diyorum, ne dersin?"

Elenna'nın gözleri, neşeyle parlamıştı. "Demek yağmacıları yağmalayacağız ha?" diye sordu.

Tom, ayağa fırlayıp, "Yeterince karanlık oldu," dedi. "Hadi gel; bu işi ne kadar hızlı

halledersek, Göreve de o kadar çabuk döneriz. Ve Sanpao'nun da bizi durduracak kadar adamı kalmaz.”

Elenna, kamp ateşini üzerine toprak atarak söndürdü. Tom ise kalkanını sırtına geçirip Fırtına'nın eyerine tırmandı.

Hızla kasabanın surlarına yöneldiler. Karanlıkta önünü görebilmek için gözlerini kısın Tom, surların tepesinin bomboş olduğunu fark etti. Atları durdurdular ve kulak kabartarak etrafı dinlediler. Yanardağın gümbürtüleri dışında hiç ses yoktu.

“Korsanlar o kadar yemeğin üzerine horlamaya bile başlamışlardır,” diye fısıldadı Tom.

Fırtına'yı surun yanına kadar sürdü. Sonra eyerin üzerinde ayağa kalkıp surun

tepesine uzandı ve tepedeki taşlardan birini sıkıca kavrayıp sol bacağını duvarın üzerine attı. Kendini çevik bir hareketle yukarıya çektikten sonra, arkaya atladı. Duvarın biraz altındaki, gözcüler için yapılmış yürüme yolundaydı. Taş bir merdiven, kasabanın sokaklarına iniyordu. Harabeye dönmüş binalardan kalan birkaç duvara meşaleler asılmıştı. Tom, onların cılız ışığı sayesinde, ilerideki açıklığa kadar her yeri görebiliyordu. *Burası korsanlar gelmeden önce kasaba meydanıymış herhalde*, diye düşündü.

Arkasına dönünce Elenna'nın da Fırtına'nın sırtında ayakta durduğunu gördü ve hemen elini ona uzattı. Arkadaşının elini yakalayan Elenna, ayaklarını duvara dayayarak yukarı tırmandı.

Tom ile ikisi, kasabanın sokaklarında birer kedi gibi sessizce ilerlediler. Elenna, Tom'un koluna dokunup merdivenlerin altındaki sağlam kapıyı ve kalın, taş duvarı işaret etti. Duvarın tepesindeki küçük pencerede demir parmaklıklar vardı.

“Hapishane buradaymış,” diye fısıldadı kız.

Kapı aralıktı ve anahtarlar kilidin üzerindeydi. Girişin yanındaki boşluklara bir kalas koyup, korsanların kapıyı kırmasını engelleyebilirlerdi. Kapıyı itince menteşeler gıcırdadı. İçeriye göz gezdiren Tom, “Harika, içerisi bomboş,” dedi.

Arkalarına dönüp yıkıntıların arasından köy meydanına uzanan sokağa daldılar. Sokak, içi boşaltılıp ters çevrilmiş yiyecek fıçılarıyla doluydu.

Tom, meydana yayılan sesleri duyabiliyordu artık.

“Horlamaya benziyor,” diye mırıldandı.

Elenna ile beraber meydana yaklaşmaya devam edip kırık bir at arabasının arkasına sinerek etrafı gözlemeye başladılar. Korsanlar, pazar tezgâhlarının arasına kurdukları hamaklarda horul horul uyuyorlardı. Kimisi uykusunda konuşuyor, kimisi kaşınıp sağa sola dönüyordu. İçlerinden biri horultusunun arasında karnını tutup, “Amma yedim,” diyerek geçirdi.

Tom, Elenna'yı arkadan yavaşça dürtüp ilerlemesini işaret etti. At arabasının arkasından çıkıp korsanların arasında yürümeye başladılar. Tom, aradığı kişinin meydanın uzak bir köşesinde yattığını görebiliyordu. Aron bir köşeye kıvrılmıştı

ve yanakları cılız ışıktaki parlıyordu. Çocuğun ağlamaktan yorgun düşüp uyuyakaldığını anlamıştı Tom.

Sanpao'nun korsanlarının bir kısmı ellerinde silahlarıyla uyuyor olsa da çoğununki yerdeydi. Tom, Elenna'nın şimdiden bir yayla kılıç aldığını

görebiliyordu. O da yavaşça eğildi ve bir korsanın ağzından salyalar aka aka uyuduğu hamağın altındaki hançerle silahı aldı.

Tom, hançeri beline sıkıştırdıktan sonra, duvara dayalı duran kırbacı kavradı.

O sırada hemen arkasındaki hamakta yatan korsan yana dönüp inledi. Tom, korsanın ardına kadar açtığı ağzında parlayan altın dişi görebiliyordu.

Demek bugün bizimle alay eden korsan dostumuz da buradaymış, diye düşündü. Hımm, bakalım burada ne varmış?

Korsan, kaslı kollarıyla altın kılıcına sarılmıştı.

Tom, silahı kabzasından tutup dikkatle çekmeye başladı. Sonunda onu korsandan kurtardı ve altın silahı evirip çevirirken dişlerini göstererek sırıttı. Bıçak

kısımında güzel işlemler olan kılıcın sapı, mücevherlerle doluydu.

Acaba bunu kimden çaldın? diye düşündü Tom.

Gerileyip korsandan uzaklaşırken, ayağı yerdeki şişelerden birine takıldı. Tangırdayarak yuvarlanan şişe, metal tezgâhlardan birine çarptı.

Altın dişli korsan yerinden fırlayıp, “Kim var orada?” diye bağırdı. “Kim o canına susayan!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TUZAK HAZIR

Kendini yere atıp hamağın altına yuvarlanan Tom, bir süre hareketsiz bekledi. Kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Meydanın diğer ucundaki Elenna'nın da bir tezgâhın dibine çöktüğünü görünce rahatladı. Tam tepesindeki korsan, keskin bir ıslık sesiyle hançerini çekti ve sağa sola savurmaya başladı.

“Bu lanetli topraklar bana hayaller gördürüyor,” diye söylendi adam. Tekrar yatınca hamak sallanmaya başladı. “Ağacı ne kadar çabuk bulursak o kadar iyi.” Bir iki kez hırıldadıktan sonra, horlamaya kaldığı yerden devam etti.

Rahatlayarak derin bir nefes alan Tom, Elenna'nın saklandığı yerden ayrıldığını gördü. Kendisi de altın kılıcı bırakmadan yuvarlanarak hamağın altından çıktı ve diğer hamakların arasında dolaşarak kalan silahları topladı. Sonra Aron'un yanına çömelip çocuğun omzunu yavaşça sarstı.

Aron korkuyla gözlerini açınca Tom, çocuğun ağzını kapatıp çığlık atmasına engel oldu.

“Sakin ol, sorun yok,” diye fısıldadı ona. “Buraya seni kurtarmaya geldik, bizi takip et.”

Aron, başını tamam anlamında salladı. Eğilip arabaların arkasına gizlenerek meydana koşmaya başladılar. Elenna da eli kolu silahla dolu hâlde arkalarından geliyordu. Tom'un kucağındaki kıvrık kılıç, kurmalık yaylardan birine çarpınca tiz bir ses çıktı ve karanlık meydan boyunca yankılandı. Horlamalar bir anlığına kesilse de çok geçmeden tekrar başladı.

“Bu defa yakalanmamıza ramak kalmıştı,” diye fısıldadı Elenna.

“Birazdan onlardan tamamen kurtulacağız,” diyen Tom, Aron’a sessizce planı açıklamaya başladı. “Sen şimdi kimseye görüneyim deme. Ve gerekirse şunu kullan.” Belindeki hançeri çıkarıp çocuğa uzattı. Sonra Elenna’ya dönerek sessizce, “Hadi, ganimetlerimizi hapishaneye taşıyalım,” dedi.

Meydandan çıkıp tekrar yıkık sokağa girdiler. Taş merdivenin altındaki hücreye ulaştıklarında Tom, gıcırdayan kapıyı açtı ve silahları hücrenin ortasına yığmaya başladılar. Kıvrık kılıçlar, cılız meşale ışığında parılıyordu.

“Böyle parlarken tıpkı bir hazine gibi görünüyorlar,” dedi Tom. “Korsanlar

parıltıyı görür görmez buraya koşacaklardır. Sen şunu alıp merdivenin tepesinde bekle Elenna, ben de korsanları uyandırıp kapının arkasına saklanacağım.” Elindeki kılıçlardan birini Elenna’ya uzattı. Bu kılıç, kapının iki yanındaki boşluklara tam oturacak uzunlukta idi. “Korsanlar içeri girer girmez aşağı atla ve kapıyı üzerlerine kilitlememe yardım et.”

Elenna, “Güzel plan,” diyerek başını salladı. “Ama bir kısmı hariç...” Kılıcı Tom’a geri uzattı. “Korsanları uyandırıp kapının arkasına saklanan ben olmalıyım. Merdivenin tepesinde bekleyen de sen...”

“Ama o zaman tehlikeye atılan sen olursun ve...”

Elenna, arkadaşının sözünü kesti. “Kapının arkasındaki boşluğa bir baksana...”

Oraya senden daha rahat sığarım; kapının arkasına benim saklanmam daha mantıklı.”

Tom, gülümseyerek başını salladı. Kim bilir kaçınıcı defadır, Elenna yanında olduğu için kendisini çok şanslı hissediyordu.

Arkadaşının meydana dönmesini izledi. Kız gözden kaybolunca da merdivene tırmandı. Yağmaya devam eden kül yağmuru, Elenna ile ikisinin ayak izlerini örtmüştü bile. Tom, merdivenden başını uzatarak hapisane kapısının tam tepesinde durduğundan emin oldu. Sonra da eğilip kılıcı yanına aldı.

“Heyamola uykucular! Hadi kalkın bakalım sizi ödleğ tavuklar!” Elenna'nın sesi, karanlığı bir bıçak gibi yarmıştı. Ardından Tom, kızın hızla hapishaneye doğru yaklaştığını gördü. Hücreye az bir

mesafe kalmıştı ki Elenna durup sesini kalınlaştırarak tekrar bağırdı. “Vay canına! Şu hazinelere de bir bakın!”

Tom, kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Arkadaşı, tıpkı bir korsan gibi konuşuyordu!

Korsanlar sendeleyerek kalkıp sese yöneldiler. Hâlâ esniyor, geriniyorlardı. Ama Elenna'nın sesi tekrar duyulunca adımları hemen hızlandı. “Hazine burada; hücrenin içinde!”

“Şuraya bakın beyler!” diye bağırdı yüzü yaralı korsan. “Altın! Hem de avuç avuç! Göklerde seyahat eden en zengin korsanlar biz olacağız!”

Korsanlar Elenna'nın ardından içeri girdiklerinde Tom, arkadaşının gizlenmeye vakit bulamamış olmasından korkuyordu. Aşağı atlamaya hazırlandı.

Aniden korsanlardan birinin “Hey! Bu altın filan değil!” dediğini duydu. “Bunlar bizim silahlarımız!”

Elenna, hemen hapisaneden dışarı fırladı. Tom da elinde kılıçla arkadaşının yanına atladı ve hiç zaman kaybetmeden kapıyı kapadılar.

Tuzağa düşen adamlardan biri, “Neler oluyor?” diye sordu.

Korsanlar kapıya yığılırken, “Çabuk!” dedi Tom.

Elenna ile beraber kılıcı yuvalara geçirip kapının arkasına sabitlediler. Tom, kapıyı kilitleyip anahtarı cebine soktu. Korsanlar diğer taraftan tekmeler ve yumruklarla kapıyı kırmaya çalışıyor ama boşuna uğraşıyorlardı.

Korsanlardan biri, tahtadaki bir delikten dışarı bakarak bağırdı: “Hele buradan çıkalım, size dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğiz. Sizi katran kazanında kaynatıp gemiden aşağı atacağız. Doğduğunuza pişman olacaksınız!”

Elenna, yine korsan sesiyle dalga geçerek yanıtladı: “Asıl pişman olacak olanlar sizsiniz beyler!”

Meydana geri dönerken Tom, “Sanpao’nun adamlarının bir kısmından kurtulduk,” dedi. Bir yandan da koşmaya devam ediyordu. “Böylece başka çocukları kaçırap tayfa yapamayacaklar.”

Nihayet meydana ulaştıklarında, “Aron!” diye bağırdı Elenna. “Artık güvendesin!”

Çocuk, arabalardan birinin arkasından başını uzattı. Tom ve Elenna’ya doğru koşarken yüzünde kocaman, parlak bir gülümseme vardı. “Korsanların konuşmasını çok güzel taklit ediyorsun!” dedi Elenna’ya.

Çocuğa sarılıp onun saçlarını düzelteren Elenna, “Hadi gel seni buradan çıkaralım artık,” dedi.

“Ve Görevimize dönelim,” diye ekledi Tom. *Varoluş Ağacı’na bir an önce ulaşmalıyım,* diye geçiriyordu içinden.

Tom ve Elenna, taş basamakları yarışırcasına tırmandıktan sonra Aron'un duvara çıkıp diğer tarafa atlamasına yardımcı oldular. Önce Elenna, ardından da Tom duvarı aştı. Fırtına ve Kartopu, kasabanın biraz ilerisindeki kayalıklarda bekliyorlardı. Tom'un ıslığını duyunca koşarak geldiler.

Elenna, Kartopu'nun yelesini okşarken merakla, "Ne yapıyordunuz bakayım orada?" diye sordu.

Aniden ciddileşen Tom, "Saklanıyorlarmış," dedi. Sonra külle kaplı yerdeki ayak izlerini gösterdi. Çizmelerinin tabanlarına korsanların arması olan Canavar kuru kafası kazınmıştı. "Biz içerideyken buradan başka korsanlar da geçmiş. Üstelik oldukça kalabalıklarmış."

Tom, ayağa kalkıp izlerin nereye kadar uzandığını inceledi. Göğsü sıkışır gibi olmuştu. “Kayıp Ağaçlık’a doğru gidiyorlar. Varoluş Ağacı’nın orada bulunduğunu biliyor olmalılar. Kaybedecek vaktimiz yok.”

Elenna, Fırtına’yı okşayan Aron’a baktı ve yavaşça Tom’a doğru eğilerek, “Onu yanımızda götüremeyiz,” diye fısıldadı. “Bu, çok tehlikeli olur.”

Bu sırada, atların onları beklerken arkasına saklanmış olduğu kayalıkların arasından bir karaltı çıktı. Tom, hemen kılıcının kabzasına uzandı. O anda yanardağdan göge fışkıran bir alev topu, her yeri aydınlatınca, karşısındakini tanıdı: Kucağında bebeğiyle Aron’un annesiydi bu.

Çığlık atarak Aron'a doğru koşan anne, kollarını boynuna dolayan oğlunun saçını öpüyor, kokluyordu.

“Size öyle büyük bir teşekkür borçluyum ki!” dedi Tom ve Elenna'ya. “Oğlumun bu kadar yakınımda olduğunu bilirken, burayı terk edemezdim. Size borcumu nasıl ödeyeceğim?”

“Batı kıyılarına sağ salim ulaşın, yeter bize,” diye yanıtladı Tom.

Elenna ile beraber, kadının ve çocuklarının uzaklaşıp gecenin karanlığına karışmasını izlediler.

“Korsanların pençesinden bir kişiyi kurtardık,” dedi Tom. “Şimdi sıra, krallığın geri kalanında...”

BEŞİNCİ BÖLÜM KAYIP AĞAÇLIK

“Tom... Tom!” Elenna’nın sesiydi bu.

Tom, heyecanla gözlerini açtı. Gökte süzülen küllerle kirlenen hava, pisenmiş çamaşır suyuna benziyordu. Gecenin çoğunu yolda geçirmişlerdi ve şu an yanardağa varmak üzereydiler. Yanardağın ağzından hâlâ lavlar fışkırıyordu.

“Kayıp Ağaçlık buralarda bir yerde olmalı,” dedi Elenna. Sonra yerdeki ayak

izlerini göstererek, “Bunlar başka yönden geliyor,” dedi. “Sanpao, yağmacılarını Avantia’nın dört bir yanına göndermiş herhalde.”

Tom birden, dağın eteğinde yeşil-gri bir karaltı gördü. Dalları sallanan bir ağaç topluluğuydu bu. Ağaçlar, kurdele gibi zarafetle bir görünüp bir kayboluyordu. Bu, tekrar tekrar şekillenen bir ormandı.

“İşte, orası!” diye çığlık attı Tom. “Kayıp Ağaçlık.”

Tom’un işaret ettiği yere bakan Elenna gülümseyerek, “Adını nereden aldığı şimdi anlaşıldı,” dedi.

Tom ve Elenna yaklaştıkça, ağaçlığın artık gözden kaybolmadığını fark ettiler. Yanardağın eteğinde daha fazla kül

birikmişti ve Tom, korsan atlarının yerde bıraktığı izlerin neredeyse bir parmak kalınlığında olduğunu görebiliyordu. Elenna'nın gözleri külden kıpkırmızı olmuştu. Tom'un da ağzı burnu külle dolmuştu; genzi fena halde yanıyordu. Ağaçlıktaki her bir dal ve yaprak, külle kaplıydı. Yerde biriken kül ise kar tepeliklerine benziyordu sanki. Ağırılığınan çiçekler boyunlarını bükmişti.

Varoluş Ağacı, buralarda bir yerde, diye düşündü Tom. Ama nerede?

Ormanın girişinde korunaklı bir yer bulunca, Fırtına ile Kartopu'nu nefes alabilsinler diye orada bırakmaya karar verdiler. Atının uzun, siyah boynunu okşayan Tom, "Burada kal ve iyice dinlen

oğlum,” dedi. Fırtına burnunu Tom’un başına sürtüp kişnerken Elenna da Kartopu ile vedalaştı.

Tom ve Elenna, ağaçların arasına adım attılar. Yapraklarından küller dökülen gri ağaçlarıyla, tüm orman hayaletliymiş gibi görünüyordu. Ormanın derinliklerine kadar uzanan ayak izlerini takip eden iki arkadaş, korsanları görmek için tetikte bekliyorlardı.

“Eğer korsanlar buralardaysa sıradaki Canavar da çok uzakta değildir,” dedi Tom. O, kılıcını çekerken, Elenna da yayının ucuna bir ok yerleştirdi.

Bir akarsuya yaklaşırlarken Tom, aniden durdu. İlerideki açıklıkta, griye çalan onca ağacın arasında, gövdesi kahverengi olan bir başka ağaç vardı. Diğerlerinden daha yükseğe uzanıyordu ve gövdesi,

Tom'un kollarıyla saramayacağı kadar genişti. Kabuğu, parlatılmış deri gibi göz alan ağacın yeni yapraklanmaya başlamış dallarının uçları, birer zümrüt gibi parlıyordu.

“Varoluş Ağacı,” dedi Tom hayranlıkla.

Hemen yanına koşup ellerini ağacın koyu renkli gövdesinde gezdirmeye başladılar.

“Bunun o cılız, kurumuş ağaç olduğuna inanamıyorum,” dedi Elenna.

“Başarılı olduğumuz her Görevle ağaç da güçleniyor,” diye karşılık verdi Tom. “Eğer krallığı Sanpao ve tayfalarından temizlersek belki o zaman tüm gücüne kavuşur.”

Ve o zaman annemi de geri getirebiliriz, diye ekledi Tom içinden. Annesinin güçlü, asil yüzünü gözünde canlandırdı. Acaba Tom’un onu düşündüğünü, kurtarmaya çalıştığını biliyor muydu?

Ağacın yanında dururken, aniden etraflarını bir kül bulutu sardı. Tom ve Elenna, zor bela diğer ağaçların arasına saklandılar. Tom’un tüyleri diken diken olmuştu ve şimdiye kadarki sayısız

Görevinden kazandığı bir his, ona tehlikenin çok yakında, küllerin içinde olduğunu söylüyordu.

Keskin bir ıslık sesiyle birlikte sol omzunun üzerine bir ağ düştü. Ödüllerle dolu kalkanını kavrayan ağ, geldiği gibi aniden yukarı çekildi. Tom'un kalkanı da ağla beraber gitmişti.

ALTINCI BÖLÜM

HEKTON'UN SALDIRISI

Tom, kılıcını tutup etrafına bakındı. Yanan gözlerini koluyla silse de kalkanının nereye gittiğini hâlâ göremiyordu. Elenna da yayını yukarıya doğrultmuştu ama nereye nişan alacağını bilemiyor, bir sağa, bir sola bakıyordu.

Kılıcını kınına sokan Tom, yukarıya göz gezdirdi. Kül bulutu, ağaçlığın tepesinde azalıyormuş gibi görünüyordu. Eliyle ağacın

gövdesine vurarak üzerindeki külleri döktü. Ağaç sert olsa da kolları ve bacaklarıyla sarılıp tırmanabileceği kadar dardı.

“Yukarı tırmanıyorum,” dedi. “Kimse benim kalkanımı çalamaz!”

Tom, gövdeye tırmanmaya başlayınca Elenna da arkadaki ağacın alt dallarından birine çaktı kendini. Tom tırmandıkça, kül tabakasının yoğunluğu azalıyordu. Yavaş yavaş Kayıp Ağaçlık'ı az da olsa görmeye başlamıştı.

O sırada Elenna'nın, “Tom!” diye bağırdığını duydu. Başını çevirince, arkadaşının şaşkınlıkla bir yeri işaret ettiğini gördü.

Kızın parmağını takip edince ağaçlardan birinin tepesine kurulmuş bir kulübeyle karşılaştı. Kulübenin duvarları, ince

dallardan örülmüştü. Çatısını örten yapraklar ise küllerden ötürü güçlkle görülüyordu. Ardına kadar açık kapısından, içerisinin tozla kaplı olduğu anlaşılabilirdi. Uzaktaki ağaç tepelerinde başka kulübeler de vardı ve onların kapıları da açıktı.

“Bu kulübelerin hepsi de yakın zamanda terk edilmiş,” dedi Tom.

“Belki kül bulutundan kaçmak içindir?” diye söze girdi Elenna. “Ya da...”

İkisi bakiştikten sonra, cümleyi Tom tamamladı.

“Ya da Sanpao'nun Canavarından kaçtılar.”

Tırmanmaya devam ettiler. Kendini üst dallardan birine çeken Tom, ağaçlığa tekrar göz gezdirdikten sonra, “İşe yaramıyor...” diye seslendi Elenna'ya. “Etrafı hâlâ doğru düzgün göremiyorum.”

Ama Elenna, onu duymuyor gibiydi. Yüzü bembeyaz olmuş bir hâlde, aşağıyı izliyordu.

Tom da aşağıya baktı. Kül bulutunun içinde, yeşil bir parıltı dolaşıyordu.

Parıltıdan yayılan küf kokulu bir sis, ağacın üst dallarına doğru yükseldi. Sis, ayağına yaklaşıncaya Tom, hemen eliyle ağzını ve burnunu kapadı. Midesi kalkmıştı. Yeşil sis, tıpkı çürümüş et gibi kokuyordu.

Yeşil sis, kül bulutunu dağıttı ve ortaya iri yarı biri çıkmaya başladı. Tom, önce onun bir avcı olduğunu düşündü. Fakat duman kaybolunca, karşısında yeşil derili bir yaratık belirdi. Üstelik belinde Tom'un kalkanı asılıydı. Yaratığın ağzı kocaman açılınca, içinden yeşil bir duman yayıldı. Karanlık gözlerini Tom'a dikmişti.

Bakışlarını Elenna'ya çeviren Tom, arkadaşının da ağzını ve burnunu koluyla örttüğünü gördü. Elenna başını sallayınca, aynı şeyi düşündüklerini anladı: Karşılarındaki, Sanpao'nun Canavarıydı.

Canavarın pelerini, ağaçların arasında dolaşan bir esintiyle uçuşmaya başlayınca gördüğü manzara, Tom'u dehşete düşürdü. Pelerin, birbirine dikilmiş düzinelerce yaratıktan oluşuyordu. Pelerin boyunca uzanan kuyruklar, kulaklar ve tüyler, ölümü anlatan bir resmi andırıyordu. Pelerinin tepesinde ise boğa kafasından yapılmış, boynuzlu bir kapüşon vardı. Üzerinde sinekler uçuşan pelerinin ucundan kan ve iltihap akıyordu.

Canavar, birden tıslayarak havaya sıçradı. Sesi öyle tiz çıkmıştı ki tüm dalları titretti. Pelerini de havalanarak onu takip etti. Tom'un bulunduğu ağacın gövdesine yapışan Canavar, ağırlığıyla tüm gövdeyi sarsmıştı. Pençelerini ağacın kabuğuna saplayarak Tom'a yaklaşırken yüzünde tüyler ürperten bir gülümseme vardı.

Hareketleri, bir örümceğinki gibi ağır ve sinsiydi.

“Hekton senin için geliyor!” diye kükredi Canavar. “Senin bedenini de çalıp diğer sefil yaratıkların yanına ekleyeceğim.”

Tom, tırmanarak Hekton’dan uzaklaşmaya çalıştı ama üstteki dallar inceikti ve hemen kırılıyorlardı. Elenna’nın dalın üstüne çıkıp ona ulaşmaya çalıştığını gördü. Ama kız ucuna doğru yürüyünce dal daha çok eğiliyor, bu yüzden Elenna, Tom’a yaklaşamıyordu.

Hekton, alaylı alaylı, “Kaçacak yer yok,” dedi. Konuşurken ağzından yeşil dumanlar çıkmaya devam ediyordu.

Tom, yakarışlar ve ağlamalar duymaya başlamıştı. Çok geçmeden bu seslerin pelerindeki yaratıklardan geldiğini anladı.

Cama benzeyen gözleri yuvalarında dönüyor ve onları bir arada tutan dikişler gerildikçe çığlık atıyorlardı.

Canavar, Tom'un yanına varmak üzereydi. Başındaki boğa boynuzları, çok geçmeden ayaklarına saplanacak kadar yakınına gelecekti. Tom, aceleyle etrafına bakındı. Yan ağaçtaki Elenna'nın korkudan beti benzi atmıştı. Tom daha yukarı tırmanamazdı ve diğer ağaçlar, atlayabileceği kadar yakında değildi.

Kapana kısılmıştı.

Bu, belki de karşılaştığım son Canavar olacak, diye düşündü Tom. Ama savaşmadan pes etmeyeceğim.

YEDİNCİ BÖLÜM

HAVADAKİ SES

Bir eliyle ağaca tutunan Tom, diğer eliyle kılıcını çekip Hekton'a doğrulttu ve "Geri çekil!" diye bağırdı.

Canavar gülmeye başladı. Çıkardığı ses, bataklığa gömülen bir yaratığınkine benziyordu. Pelerinine uzanıp üç dişli bir mızrak çıkardı ve gürleyerek onu fırlatmaya hazırlandı.

Diğer ağaçtaki Elenna, “Tom! Dikkat et!” diye bağırdı.

Hekton, mızrağını hızla Tom’a doğru fırlattı. Tom son anda kenara kaçınca, mızrak, başının yanından geçip tam tepesindeki dala saplandı. Tom’un giysisi de mızrağın dişleriyle birlikte ağacın kabuğuna gömülmüştü. Tom, mızrağı sapından kavrayıp çıkarmaya çalışsa da başaramadı. Orada kapana kısıldığı yetmezmiş gibi, şimdi de hareket edemiyordu.

Hekton tırmanarak ona yaklaştıkça, paniğe kapılmaya başladı. Canavarın pelerininin yayılan çürümüş et kokusu yüzünden bayılacak gibi oluyordu. Kılıcını ters çevirip, ucuyla giysisini kesmeye çalışsa da başı dönüyordu. En sonunda parmakları gevşedi ve kılıcı döne döne yere düşerek aşağıdaki kül bulutunda yok oldu.

Tuzağa düştüm ve silahsızım... dedi Tom kendi kendine.

Kendisini hiç bu kadar çaresiz hissettiğini hatırlamıyordu. Hekton, avının kıvranmasını izleyen bir avcı gibi sırtıyordu. Canavarın pelerininindeki yaratıklar gözlerini devirip kafataslarına gömdüler. Koku boğazını yakarken alnından boşanan terin boynuna doğru

süzüldüğünü hissediyordu Tom. Ürpererek gözlerini kapadı.

Elenna'nın, "Hayır! Tom... Yapma!" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Kokuya dayanmaya, kendini toparlamaya çalıştı. Gözlerini güçlkle açınca, bir okun vızıldayarak oraya doğru geldiğini gördü. Hekton'un yüzünü kıl payı sıyıran ok, yeşil derisini çizip geçmişti.

Elenna idi bu! Kız, sağlam bir dalın üzerine çökmüş ve yayını kaldırmıştı!

Hekton pençeye benzeyen ellerinden birini uzatınca Tom, onu bir tekmeyle uzaklaştırdı. Canavar ağaçtan aşağı kayarken Elenna, zaman kaybetmeden bir ok daha gönderdi. Hekton, son anda geri çekilerek oktan kurtuldu.

“Yakala Tom!” diye bağıran Elenna, bir ok daha yolladı. Tom, gözlerini kısıp okun havada çizdiği yolu takip etti. *Eğer oku yakalayamazsam, bu her şeyin sonu olur,* diye düşünüyordu.

Ok yaklaşırken Tom, mızrak elverdiği ölçüde öne doğru eğildi ve ellerini oka doğru uzattı. Okun sert gövdesi parmaklarını yakacak kadar hızlı yol alıyordu. Ama Tom, dişlerini sıkıp onu yakalamayı başardı.

Tom’un oku tuttuğunu gören Elenna, “Harika!” diye çığlık attı.

Dallardan birine tutunan Tom, okun ucuyla giysisini kesmeye başladı. Nihayet mızraktan kurtulunca, oku aşağı fırlatıp düşmemek için iki eliyle ağaca tutundu.

Elenna'nın telaşla, "Sise dikkat et Tom!" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Öfkeyle kükreyen Hekton'un yeşil yüzü kırıştı. Tıslamaya başlarken, ağzından kocaman bir sis yayılıyordu. Döne döne yükselen sis, vahşi bir sarmaşık gibi Tom'un ayak bileklerine dolanmaya başladı. Yeşil dumanın içinden başını uzatan Hekton, kapüşonunu çıkardı. Kafatası, yüzlerce kımıl kımıl solucanla doluydu. Solucanlar, sürünerek ağaca inip Tom'a doğru ilerlemeye başladılar. Gri-beyaz solucanların yuvarlak çenelerinde bir sürü sivri diş vardı.

Kurtçuklara benziyorlar, diye düşündü Tom. Hekton'un ağzından çıkan bir başka yeşil duman, Tom'un göğsünü ve yüzünü sarmaladı. Duman, ciğerlerine dolmuştu.

Göz kapakları, aniden ağırlaşmış kapandı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Paniğe kapılan Elenna'nın tiz sesi kulaklarında yankılansa da kendisinde ona cevap verecek gücü bulamıyordu. O sırada aklından tek bir düşünce geçmeye başlamıştı: *Hekton, Elenna'ya yanıt vermeme istemiyor. Ve efendim Hekton'u memnun etmek zorundayım...*

“Tom!” Uzaklardan gelen bir erkek sesi idi bu. *“Tom, Canavarın kötülüğüyle savaşmalısın.”*

Tom’un gözleri, bir anda fal taşı gibi açıldı. Bu sesi nerede duysa tanırdı.

“Aduro!”

“Bir kez daha senin yanındayım,” dedi İyi Büyücü. *“Ben nasıl ki Sanpao’nun lanetine karşı koymaya çalışıyorsam, sen de beden hırsızının büyüyle savaşmak zorundasın...”*

“Aduro, neredesin?” diye bağırdı Tom. Deli gibi etrafına bakınarak ağaçlarda İyi Büyücüyü arıyordu.

Acıyla irkilince kendine geldi. Solucanlardan biri Tom’a ulaşmış keskin dişlerini eline geçirmiş, kanını emiyordu. Elenna’nın okuyla solucanı kesip atan

Tom, silkinip, ayağına tırmanan diğer solucanlardan da kurtuldu. Hekton öfkeyle hırlayınca pelerinindeki yaratıklar inlemeye başladı; gözleri, dumandan kıpkırmızı olmuştu.

Beden hırsızı.

Tom, aniden neler olup bittiğini anladı. Hekton, bu hayvanların bedenlerini çalmıştı. Eğer Tom, yeşil sisten ve solucanlardan kurtulamazsa, kendi çürüyen bedeni de pelerindeki yerini alacak, sonsuza dek orada kalacaktı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM SANPAO'NUN TEHDİDİ

Ne tırmanabiliyor ne de yandaki bir ağaca atlayabiliyorum, diye düşündü Tom.

Aşağıya göz gezdirdi. Buradan kurtulmanın tek bir yolu var...

Derin bir nefes aldıktan sonra ağacı bıraktı.

Havada Hekton'a doğru yol alırken kollarını uzattı ve Canavarın kemerine takılı olan kalkanını yakaladı. Tom hızla

Hekton'un üzerine düşünce Canavarı da ağaçtan ayırdı ve ikisi birlikte aşağı yuvarlanmaya başladılar. Tom, düşen Canavarın öfkeyle tısladığını duyabiliyordu. Hekton'un iğrenç pelerini yüzüne kapanınca, Tom'un midesi ağzına geldi. O sırada Canavarın, kolunu yakaladığını hissetti. Bacaklarını kendine çekti ve Hekton'un boynuna sert bir tekme attı.

Acıyla haykıran Canavar, Tom'un kolunu bıraktı ve kül bulutunun içinde döne döne düşerek kayboldu.

Tom, yere çakılmadan önce, çok az zamanı olduğunu biliyordu.

Havada takla atıp kalkanını koluna geçirdi ve Arkta'nın hediyesi olan kartal tüyünün gücünü çağırdı. Bu tüy, kalkanına takılı olan altı ödülde biriydi ve tüyün gücü, Tom'un düşüşünü yavaşlatıyordu. Kül bulutuna girer girmez bir yaprak yığınının üzerine düştü ve kolunun üzerinde yuvarlanıp ayağa fırladı. Arkta'nın kartal tüyü görevini gerçekleştirmiş, Tom'a zarar gelmesini engellemişti.

Elenna'nın yukarıdan, "Tom!" diye bağırdığını duydu. Hemen sonra ağaçtan aşağı kayarak kül bulutunun içinde beliren

kız, yere atlayıp Tom'un yanına koştı. "İyi misin? Hekton nerede?"

Tom heyecanla etrafına bakınsa da Canavardan hiç iz yoktu.

Boooooom!

Uzaklardan gelen bir patlama sesiyle mavi bir ışık, kül bulutunu yararak döne döne göğe doğru yükseldi.

"Bunun yanardağ olmadığından adım gibi eminim," dedi Elenna. Yayıncı sıkı sıkı tutuyordu.

Tom kaşlarını çatarak, "Patlama sesi köyün olduğu taraftan geldi," dedi.

Elenna'nın gözleri iri iri açılmıştı. "Yani korsanlar..."

"Haklısın küçük kız!" Cümlesi, yukarıdan gelen kaba bir sesle kesilen Elenna,

ağaçlığın tepesine baktı. “Köyde yaptığınız küçük numarayı duydum. Şimdi tayfam bu patlamayla özgür kaldı. Barut, sadece topları ateşlemek için kullanılmaz.”

Tom, kılıcını Varoluş Ağacı'nın yanından aldı. Elenna'yla beraber ağaçların arasına göz geziyorlardı. Elenna da her an yayıyla saldırmaya hazırды.

“Hadi Sanpao!” diye bağırdı Tom. “Çık ortaya!”

Korsan Kral, gür bir kahkaha attı. “Yani ortaya çıkayım da Hekton'un eğlencesini mi bozayım? Pelerinini beğendiniz mi bu arada? Pelerinin yanına bir de yeni kıyafet istiyor artık. Bence sizden çok güzel giysi olur!”

Aniden yukarıdan sinsice yaklaşan yeşil sis, çürümüş birer parmak gibi Elenna'nın

boynuna dolandı ve kızın boğazını sıkmaya başladı. Elenna'nın gözleri, Tom'un dehşet dolu bakışları karşısında kapanmaya başladı.

Sendeleyerek yana devrilecek gibi olan Elenna, "Çok... Uykum... Var..." diye mırıldandı.

Tom, arkadaşını omuzlarından tutup sarsarak "Elenna! Hayır!" dedi. Aduro'nun sözlerini hatırlamıştı. "Savaşmak zorundasın!"

Sisin içinde yer yer beyazlıklar vardı. Tom, bunların, üzerlerine yağın kan emici solucanlar olduğunu fark etti. İçlerinden biri, Elenna'nın bacağına tırmanıyordu. Başını kaldırıp dişlerini Elenna'nın baldırına geçirince kız, acıyla inledi.

Tom, kılıcının kör tarafıyla solucanı hemen girdiği yerden çıkardı. Sonra dönüp kalkanını sisin içinde savurmaya, yeşil dumanı dağıtmaya başladı. Hekton'u göremese de Canavarın hırladığını duyabiliyordu.

Gözlerini kırıştıran Elenna, kendine gelmeye çalışarak, "Teşekkürler," dedi. Sonra yayını sıkıca kavradı. "Hadi, bitirelim artık şu işi."

Elenna'nın cümlesini yanıtlayan Sanpao'nun sesi, etrafta yankılandı. "Nasıl isterseniz, büyük bir zevkle!"

Külle kaplı orman, aniden canlanmıştı. Ağaçların arasından fırlayan korsanlar, sarmaşıklara tutunarak Tom ve Elenna'ya doğru sallanıyorlardı. Bir yandan da çığlıklar atıp hep bir ağızdan aynı şarkıyı

söylüyorlardı: “*Toprakları, göğü, denizi yağmalar; Makaili Korsanlar!*”

Adamlar sarmaşıkları bırakıp yere atlayınca, toprağı örten kül tabakası dört bir yana saçıldı. Bir başka korsan daha, tam üzerlerine doğru sallanarak yaklaşıyordu. Ama bu yaklaşan, diğer korsanlardan daha iriydi ve tüm Kayıp Ağaçlık’ı inleyen bir savaş narası atıyordu. Sanpao’ydu bu! Havada bir takla atan Korsan Kral, Varoluş Ağacı’nın tam yanına indi. Elindeki devasa baltanın ucunda, bir sürü köpek balığı dişi vardı.

Tom ve Elenna’ya doğru eğilen Sanpao, alaylı alaylı, “Selamlar genç dostlarım!” diye seslendi. Sonra bir kule gibi doğruldu. “Burada bulunup zaferimi görecek olmanıza çok sevindim.”

Dövmelerle dolu koluna kadar inen örülü saç öyle yağlıydı ki, bu kuru havada bile parlıyordu. Bu sırada Tom'un gözü, Sanpao'nun belindeki mücevherli kemere takıldı. Çalınan kemerini geri alacağı günü dört gözle bekliyordu. Korsan Kral, baltasını başının üzerine kaldırdı ve geniş omuzlarından güç alarak Varoluş Ağacı'na doğru savurdu.

Tom, "Hayır!" diye bağırarak kılıcını Sanpao'ya fırlattı. Kılıcın kabzası adamın bileğine çarpınca balta, Korsan Kral'ın elinden uçtu ve ağacı ıskalayarak birkaç adım öteye düştü.

Sanpao öfkeyle Tom'a dönerken saç örgüsü havada bir kırbaç gibi şakladı. "Seni pis velet!" diye hırlayıp hançerini çıkardı. "Seninle işim bittiğinde, Hekton

senden geriye kalanlardan mendil bile yapamayacak!”

Tom’un göğsüne nişan alarak saldırıya geçti. Sıçrayıp Varoluş Ağacı’nın en alt dalına tutunan Tom, bacaklarıyla dala sarılıp kendini çabucak yukarı çekti. Ardından kahverengi dalın üzerinde ayağa kalkıp, dengesini sağlamak için kollarını iki yana açtı. Saldırısı boşa giden Sanpao, güçlkle durup arkasına döndü. Yüzü, öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Ve benim, seninle işim bittiğinde ise,” dedi Tom gülümseyerek, “keşke Avantia adını hiç duymamış olsaydım!” diyeceksin.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

AĞAÇLARIN ARASINDA SAVAŞ

Tom, etrafındaki havanın titreştiğini ve bastığı dalın sallandığını hissediyordu. Peki, neler oluyordu?

Vücuduna bir enerji yayıldığını fark edince; *ağaç kendi gücünü bana aktarıyor, dedi içinden. Sanpao'yu yenmemi istiyor.*

Korsan Kral öfkeyle hırlarken tayfası, ağacın etrafını sardı. İçlerinden biri, kılıcını savurarak Elenna'ya saldırdı. Hızla

kenara çekilen Elenna, okunu bir hançer gibi kullanarak korsanın kalın ensesini çizdi. Korsan, acıyla haykırıp silahını yere düşürünce, Sanpao'nun dikkati dağıldı.

Bunu fırsat bilen Tom, Sanpao'nun üzerine atladı. Yere yuvarlanan Korsan Kral, başını ağacın açıktaki köklerinden birine çarptı. Düşmanı hızla kendini toparlayıp ayağa fırlarken, Tom da geriye sıçrayıp aradaki mesafeyi açtı. Sanpao'nun gözleri, nefretten kararmıştı. Hançerini Tom'a doğru savurdu. Fakat tekrar dala tutunan Tom, dizlerini karnına çekip Sanpao'nun göğsüne çok sert bir tekme indirdi. Korsan Kral, sersemleyerek geriledi. Güçlkle nefes alıyordu.

Elenna ise, kurmalı yayına ok yerleştirmeye çalışan bir korsana nişan

almıştı. Gönderdiği ok, korsanın yayını paramparça etti. Bu sırada başka korsanlar da Kayıp Ağaçlık'a akın etmişlerdi. Tom, bunların Elenna ile beraber hapse tıktıkları adamlar olduğunu tahmin ediyordu.

Okuyla uğraşan korsanı kenara iten bir başka korsan, "Bu küçük fareyle bizzat ilgileneceğim!" dedi öfkeyle. Tom, adamın ağzındaki altın parıltısından, onun kim

olduğunu anlamıştı. Korsanın elinde dev bir demir zincir, zincirin ucunda ise yine demirden, kocaman bir topuz vardı. Topuzu başının üzerinde çevirerek Elenna'ya yaklaşırken, bir diğer korsan da kırbacını şaklatarak geliyordu. Elenna'nın acilen yardıma ihtiyacı vardı.

Tom, kılıcına uzandı ama silahını bulamadı. *Olamaz*, dedi kendi kendine. Kılıcı hâlâ fırlattığı yerde, yani Sanpao'nun baltasının yanında duruyordu. Ama silah olarak kullanabileceği başka bir şey vardı neyse ki. Belindeki kürklü kemere takılı olan, Koron'un dişi!

Dişi kemerinden çekip alarak altın dişli korsana doğru fırlattı. Havada döne döne ilerleyen sivri diş, korsanın boynunun yanına saplandı. Altın dişli korsan,

topuzunu yere düşürdü. Saplanan diş yok olsa da geride simsiyah bir iz bırakmıştı. Bir ağaç gibi donakalan korsan, boynundaki küflü iz yüzünden kollarıyla bacaklarını oynatamıyordu.

“Hareket edemiyorum!” diye bağırdı korkuyla. “Yardım edin!”

Korsan inleyip hırıldamaya devam ederken Elenna başını çevirip, “Teşekkürler Tom,” diye seslendi. “Anlaşılan altın dişli korsandan bir süreliğine de olsa kurtulduk.”

Sözünü bitirir bitirmez dönüp yayını kırbaçlı korsana çevirdi. Ama adam, korkuyla donakalan korsana bakıyordu. Sonra dehşetle haykırdı ve ağaçların arasına doğru koşarak gözden kayboldu.

Arkasından öfkeyle, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye kükredi Sanpao. “Seni korkak!”

Tom, koşup kılıcını yerden alınca Korsan Kral da baltasını saplandığı yerden çıkarıp omzuna yasladı. Ağır ağır Varoluş Ağacı'nın kalın gövdesinin etrafında dönüyor, birbirlerinin açığını kolluyorlardı.

“Neden pes etmiyorsun?” diye sordu Sanpao. Yüzünde Tom'u küçümseyen bir gülümseme vardı.

Tom, hiç bekletmeden başını salladı. “Asla! Avantia'yı senin pençenden kurtarmak için ölümüne savaşmaya hazırım.”

Sanpao öyle gür bir kahkaha patlattı ki sesi, dev göğsünün içinde defalarca yankılandı.

Gülmeye devam ederken, “Şu saçma Görevin, gerçekten uğrunda ölecek kadar önemli mi senin için yahu?” diye sordu.

Tom, başını salladı. “Ben, krallığım ve annem için savaşıyorum. İkisi için de seve seve canımı veririm.”

“O halde sana bunu ispatlama fırsatı vereceğim,” dedi Sanpao. “Ama hiç heveslenme, şimdi değil.”

Korsan Kral'ın parmağını şıklatmasıyla kül bulutunun dağılmaya başlaması bir oldu. Korsanların uçan gemisinin dev gövdesi, gıcırdayarak inişe geçmişti. Direklerine kırmızı ve siyah yelkenler geriliyordu. İki yelkende de korsanların arması olan Canavar kuru kafası vardı. İki direğin ortasında ise onlardan bile daha büyük, hafif eğri bir direk daha bulunuyordu. Bu, Sanpao'nun Varoluş Ağacı'ndan çaldığı dev dalın ta kendisiydi. Geminin, içinden demir toplar çıkan iki yanı, metal dikenlerle doluydu.

Gemideki korsanlar, aşağıya halatlar sarkıtıyorlardı. Ağağlıktaki korsanlar hemen halatlara tutunup yukarı tırmanmaya başladılar. Sanpao da Tom ve Elenna'ya alaylı bir selam verdikten sonra halatlardan birini yakalayıp kendini yukarı çekti.

Tom, kılıcına uzanırken Sanpao'ya seslendi. "Bekle!" Son anda aklına bir şey gelmişti. "Yanardağın patlamasına sen mi sebep oldun?"

Sanpao, bir an durdu ve gülümseyerek aşağı baktı. “Elbette! Tüm bölgeyi insanlardan temizleyip mallarını yağmalamanın daha kolay bir yolu olabilir miydi? Sana söylemiştim; barut sadece silahları doldurmaya yaramaz. Barut fıçılarını yanardağın ağzına yerleştirdim ve BOM! Al sana şahane bir yanardağ patlaması. Eğer kendisini tekrar görürsen kalanını Aduro’ya sor; anlatsın sana.”

Son bir kahkaha atarak ipe tırmanmaya devam etti ve diğer korsanlarla beraber gemiye bindi. Yükselen gemi gökyüzünde bir kuş kadar kaldı ve sonunda gözden kayboldu.

Elenna, giysisiyle elindeki okların uçlarını parlatıyordu. Tom’un yanına geldiğinde, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Neden

Sanpao'yu durdurmaya çalışmadın?" diye sordu.

Bakışlarını ağaçlığa çeviren Tom, kaşlarını çattı. "Çünkü hâlâ yenmemiz gereken bir Canavar var."

ONUNCU BÖLÜM PELERİNDEKİ YARATIKLAR

“Eğer Hekton’u yenmezsek önüne çıkan her canlıyı öldürecektir,” dedi Tom. “Onun ne kadar tehlikeli olabileceğini kendi gözlerimizle gördük.”

Elenna, başını salladı. “Haklısın, Sanpao...”

Aniden ağaçların arasından üzerlerine vuran yeşil parıltıyı fark eden Tom, “Eğil!” diye bağırdı kıza.

Elenna kendini yere atınca Tom, kalkanını kaldırıp Canavara doğru fırlattı. Sert kalkanla vurulan Hekton, yere yuvarlanırken acıyla haykırdı. Tom ve Elenna, hiç vakit kaybetmeden Canavara doğru koşular. Tom, büyük bir dal parçasının Canavarın omzuna saplandığını ve ucunun arkadan çıktığını gördü. *Ağaçtan düştüğünde yaralanmış olmalı,* diye düşündü içinden.

Hekton'un yeşil sisi, kendi etrafını sarıyordu. Beyaz solucanlar ise üzerinde dolaşıp keskin dişlerini gövdesine saplıyorlardı. Hekton inleyerek solucanları üzerinden attı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, yeşil sisten gözlerini açamıyordu.

“İşte bu!” dedi Tom, Elenna'ya dönerek. “Onu kendi silahlarımızla yenemeyiz.

Hekton'un büyüsunü kendisine karşı kullanmalıyız. Böylece Canavar, kendi bedenini ele geçirir!"

Debelenen Hekton'un yanına geldiklerinde Tom, Canavarın öfkeyle savurduğu kol ve bacaklarından uzak durarak arkasına dolandı. Hekton solucanlardan kurtulmak için kollarını kaldırınca Tom, hiç vakit kaybetmeden belindeki ağı çıkardı. Elenna da Hekton'un arkasına koştu. Solucanlar yaralı kolunun üzerinde gezinirken Hekton, acıyla böğürüp yerde top gibi kıvrıldı. Elenna, Tom'un Canavarın üzerinden attığı ağı öbür taraftan yakaladı ve oklarından biriyle yere sabitledi. Tom da kendi tarafındaki ağı gerip yanındaki kırık dallardan biriyle aynısını yaptı.

“Solucanlar onu yemeye başladı,” dedi Elenna. Şaşkınlıktan kesik kesik konuşuyordu.

Solucanlar, gerçekten de tuzağa düşen Canavarın üzerinde yuvalanmaya başlamışlardı. İçlerinden biri, Hekton’un göğüs kafesinde delik açarak arkasında küçük bir tünel bıraktı. Bir diğeri ise kasığına girip yok oldu.

Gözleri öfkeyle parlayan Hekton, ağın altında kıpırdanmaya başlayarak “Beni kimse yenemez,” diye hırladı. “Ölmeye hazır ol.”

Sert bir tıslamayla kıyafetinin altındaki üç dişli mızrağını savurup ağı kesti. Açılan ağın içinden sıçrayınca çürümüş pelerini de havalandı. Elenna, Canavarı vurmaya çalıştıysa da Hekton çok çevikti ve okları, ona isabet etmiyordu.

Tom, kalkanını alıp Canavara doğru koşmaya başladı. Bu sırada Hekton'un, göğsüne saplamaya çalıştığı mızrağı kılıcıyla savuşturmayı başarmıştı. Mızrakla kılıcın çarpışmasından çıkan metalik ses, ağaçlık boyunca yankılandı. Pelerinini kenarından tutup kaldıran Hekton, acıyla inleyen yaratıkları gösterip, "Sen de onlardan biri olacaksın!" dedi. Hayvanların tiz çığlıkları, Tom'un tüylerini diken diken etmişti.

Hekton, Tom'u, üzerine doğru savurduğu pelerininin içine hapsetmeye çalıştı. Yaratıklardan yayılan sarı iltihap, Tom'un üzerine yağıyordu. Yapışkan pelerin üzerinden kayarken Tom, iğrenerek çığlık attı. Nefesini tutup kokuyu almamaya çalıştı ve yerde yuvarlanarak pelerinden kurtuldu. Hekton tam pelerini bir kez daha

savurmuştı ki Elenna'nın oku, yeşil omzuna saplandı. Canavar öfkeyle ulurken Tom da kendini yana attı.

Ellerindeki yapışkan sıvıyı üzerine silerken, aklına bir fikir gelmişti; *Hekton'u pelerinin içine hapsetmeliyiz*, diye düşündü.

Canavar pelerinini kaldırıp yeniden savurunca Tom, sola doğru bir adım attı. Hekton da onu takip ederek pelerinini sola çevirdi. Ama Tom bu defa sağa sıçrayınca Hekton'un pelerini havada dönüp kendisini sardı. Canavar debeleniyor ama pelerinin içindeki yapışkan sıvıdan bir türlü kurtulamıyordu. Çürümekte olan hayvanlar, onu boğma fırsatını bulmuşken tüm güçlerini kullanıyorlardı.

“Hayır!” diye haykırdı Hekton.

Yaratıkların inlemeleri, intikam çığlıklarına

Solucan Saçlı Hekton

dönüşmüştü. Uzun süredir bu zafer anının hayalini kuruyorlardı belli ki. Kımıl kımıl solucanlar tüm bedenini sardılar ve onu yemeye başladılar. Canavarın yeşil gövdesi, göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu.

Hekton, son anlarında Tom'a diktiği gözlerini kapadı ve son bir tıslamayla yeşil duman çıkarıp eriyerek toprağa karıştı.

Tom, derin bir nefes alıp bitkinlikle dizlerinin üzerine çöktü. Elenna da Tom'un yanına yığıldı. Nefes nefese, "Başardık," dedi Tom, Elenna'ya.

"Bundan daha iğrenç bir Canavarla karşılaştığımızı hatırlamıyorum," diye yanıtladı Elenna. Hekton'u hatırladıkça ürperiyordu.

Kız, yüzüne bir şeyin değdiğini hissedince gözlerini kırptırdı. Alnından aşağı süzölmeye başlayan, ardında parlak bir yol bırakarak külleri temizleyen bir yağmur damlasıydı bu.

Tom ile ikisi, karşılıklı gülümseyip göğe baktılar.

İri damlalar halinde yağan yağmur,
Kayıp Ağaçlık'ı dört koldan temizlemeye
koyulmuştu. Yaprakları örten kül yağmurla
yıkanınca, soluk grinin yerini yeşilin binbir
tonu almaya başladı.

Tom ayağa kalkıp, "Sanpao'nun laneti,
Kayıp Ağaçlık'ı terk ediyor," dedi.

Çürüyen pelerin ve üç dişli mızrak,
Hekton'un kaybolduğu yerde duruyordu.
Tom mızrağı aldı ve kemerine takmak
için fazla büyük olduğundan omzuna astı.
"Hekton'un ödülü," dedi. "Gücünün ne
olduğunu yakında göreceğiz."

Elenna da ayağa kalktı ve ağaçlıktan
ayrılmaya hazırlandılar. O sırada Tom'un
gözleri, yerdeki pelerine takıldı. Pelerinin
altında bir hareketlenme vardı.

Bir tavşan, tüylü başını oynatarak pelerinin altından çıkınca Tom ve Elenna şaşkınlıkla bakiştılar. Etrafı koklayan tavşan, Tom ve Elenna'ya teşekkür eder gibi baktıktan sonra çalılara doğru zıplayıp gitti. Hemen ardından turuncu bir tilkinin pelerinin altından burnunu uzattığını gördüler. Yaratıklar hayata dönüyorlardı!

Elenna'nın gözleri, mutlulukla parlıyordu. Nefes nefese, "Hekton'un büyüü tersine dönüyor," dedi.

Pelerin, kırmızı ve mor bir ışıkla dolup taşıyordu. Tom ve Elenna, canlanan hayvanları korkutmamak için bir çalının arkasına saklandılar. Aniden pelerinin altından havalanan onlarca kuş, neşeyle şakıyarak göğe yükseldi. Kuşları dört bir yana kaçısan fareler ve çatal dillerini

çıkartıp havayı koklayarak çimenlerde gezinen yılanlar takip etti. Ufak hayvanların ardından pelerinden dev gibi, gösterişli bir boğa fırlamıştı. Kaslı gövdesi güneşin altında parlayan boğa, boynuzlarını savurarak ağaçların arasında koşmaya başladı.

“Bu boğa, pelerinin kapüşonuydu,” dedi Tom.

Pelerinin içinden son bir canlı daha çıkarken Elenna, Tom'un koluna yapıştı. Bu defaki bir hayvan değil, erkek çocuğuydu.

Ağaç kabuğundan bir giysisi vardı ve uzun saçları bir sarmaşık gibi arkada toplanmıştı. Gözlerini ovuşturarak etrafına bakındı. Sonra sarmaşıklardan birini yakalayıp kendine çekti ve dalların arasında sallanarak gözden kayboldu.

“Bu, bir Ağaç İnsanı olmalı,” dedi Tom hayretle. “Ağaçların tepesindeki kulübelerde yaşayanlardan biri!”

İki arkadaş, Kayıp Ağaçlık'ın girişine dönüp Fırtına ile Kartopu'nu bıraktıkları yere vardılar. Sadık dostları da onları bekliyordu. Tom, omzunun üzerinden son bir kez Varoluş Ağacı'na baktı. Görkemli ağaç, dallarını şimdiden gövdesine çekmiş

ve yere gömülmeye başlamıştı. Tom, onun çok geçmeden yeni bir yerde ortaya çıkacağını biliyordu. Başarılı oldukları her Görevle biraz daha iyileşen sihirli ağaç, tüm gücüne kavuşunca yeniden geçitler açmaya başlayacaktı. Bu sayede Freya ve Gümüş'ün tutsak olduğu diyara ulaşip onları kurtarabileceklerdi. Ama her şeyin sırası vardı. Kaşlarını çatan Tom, bakışlarını göğe çevirdi.

*Sonraki savaşıma hazır mısın Sanpao?
dedi kendi kendine. Ben hiç olmadığım
kadar hazırım!*

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KORSAN KRAL** ile
devam ediyor.
Karşınızda
KASIRGA EJDERHASI TORNO

Freya ile Gümüş, Tavania'da kapana kısıldılar!
Tom, onları kurtarabilmek için Varoluş Ağacı'nı
bulmak ve Korsan Kral Sanpao ile canavarlarını
yenmek zorunda.